

Andris Zeibots
andristeatra@inbox.lv

SPIRITISKAIS SEANSS *melnā komēdija*

Darbojas:

Madara – viesnīcas uzņemšanas administratore
Solanža – spoks līgavas tērpā
Jonass – spoks līgavaiņa tērpā
Artis – glābējs jūrmalā, vienkāršs puisis
Anda – Arta mīlotā, vēlāk spoks
Ramona – nopietnā meitene, garu izsaucēja
Olafs – artistisks tipiņš, jautrs
Kristiāna – ballīšu meitene, Olafa kompanjone
Vaida – viesnīcā veselības uzlabošanas nolūkos

1.

Viesnīca jūras krastā.

Sapnis: Madara it kā savā vietā aiz viesnīcas uzņemšanas nodaļas letes. Ienāk Solanža senlaicīgā līgavas tērpā un Jonass kā līgavainis, viņam ir arī koferis.

Jonass. Mēs esam rezervējuši numuru jūsu viesnīcā, cienītā!

Solanža. Luksus numuru, dārgumiņ?

Madara (atver viesnīcas reģistratūras grāmatu). Laipni lūdzu! Mans vārds ir Madara! ... Jā, bet... Es neatrodu pasūtījuma datumu... Kad tieši jūs rezervējāt?

Jonass. Tūkstoš astoņi simti divdesmit ceturtā gada divpadsmitajā oktobrī. Rudens klusajā laikā.

Solanža. Pulkstenis tornī skandēja trīs un piecpadsmit minūtes. Lija lietus. Puķes bija ledaini, spoži baltas. Visi jau bija miruši.

Abi smaida aizvērtām acīm. Madarai grāmata izkrīt no rokām. Tumsa, sapnis beidzas. Apmeklētāji ir pazuduši, Madara uztrūkstas no miega. Viņa paskatās pāri letei. Grāmata ir nokritusi uz grīdas. Viņa tai uzmanīgi tuvojas. Ienāk Vaida.

Vaida. Vai jūs esat viesnīcas darbiniece?

Madara (satrūkstas). Ko?... Jā, es esmu recepcijas, tas ir viesu uzņemšanas nodaļas administratore Madara... Ko es te daru?... Tas ir, piedodiet, sajuka... gribēju teikt: „kā varu palīdzēt?”

Vaida. Kundze! Manā numuriņā bija hiacintes, es tās izmetu ārā, jo tām ir briesmīga, indīga smarža ...

Madara. Kāpēc man rokas trīc?

- Vaida.** Man arī pēdējos gados ļoti slikta veselība: radikulīts, asinsspiediens zems, migrēna un pilnībā zudusi garšas sajūta... Ziniet, pusdienās viss garšo... (*čukstus*) it kā es ēstu divieli...
- Madara.** Mani vajā slikti sapņi... (*Paceļ grāmatu.*)
- Vaida.** Man ārsts ieteica atpūsties pie jūras... Atpūsties – saprotat! Bet te – hiacintes, varat iedomāties: hiacintes!... Vai jums nebūtu kādas tabletes, šausmīgi sāp galva.
- Madara.** Ā... jā... puķes „ledaini, spoži baltas”... Es tikko sapnī arī biju viesnīcā un VIŅI skatījās manī, runāja kaut ko...
- Vaida.** Dakteris man reiz teica tā: „sapņi atkārtojas, ja dziļi dvēselē noslēptais vēlas tikt apzināts!” ... (*pirkstiem pie deniņiem*) ... O!... Galva, mana galva!... Par ko man tāds lāsts!...
- Madara.** Man arī: galva!... Un sapnis atkārtojas: (*ar pirkstu pieklauvē pa leti*) VIŅI šeit atnāk un runā ar mani!... Atvainojiet, man darīšanas... (*Dodas prom*) Es kaut ko redzēju!
- Vaida.** Kur tad tabletes?... Citi arī redz visu ko, bet tomēr turpina pildīt savus darba pienākumus!
- Madara.** Man tiešām žēl... (*Prom*).
- Vaida noskatās, kur aizgājusi Madara, bezspēcības žests. Prom.**

2.

Kādā istabā Anda, Ramona un Artis ir nolikuši zemu galdiņu, uz tā viņi klāj galdautu ar maģiskām zīmēm un alfabētu. Uz galda tiks nolikts šķīvītis.

Jautri ienāk Olafs un Kristiāna ar hiacintu pušķi.

Olafs. Kāpēc jūs pa tumsu?

Kristiāna. Hei, Arti! Čau, skuķi!... Oi, ja jūs zinātu, kas tikko atgadījās; mēs ar Olafu gājām pastaigāties un – bā! – mums uz galvas uzkrita šitāds puķu pušķis! (*Rāda pušķi*) Normāli, ne! Ū, kā es pārbijos! Iedomājies – tu seksīgā mierā ej uz jūras pusi un tev... uzreiz ar ikebanu pa galvu!

Olafs. Arti, ko tu te savā numuriņā pa naktīm dari?

Artis. Neko es nedaru! Pavisam neko! Varāt iet, mēs drīz nāksim.

Kristiāna. Nē, reāli, ko jūs taisāties darīt? Šķīvīti dancināt?

Ramona. Jā. Bet mums nekas neizdosies, ja pārvērtīsim to par joku.

Anda. Kristiāna!

Kristiāna. Nu, kas ir Anda?

Anda. Lūdzu, pagaidiet kādu stundu, ejiet nopeldēties, ūdens ir silts, nu, lūdzu!... Viesnīca tik jaukā vietā, pašā jūras krastā, pati teici!

Kristiāna. Jā? Kur mēs iesim, atkal kāds ar kaut ko iesviedīs pa galvu!... (*Atdod puķes Andai, kura tās ieliks vāzē*) Kāpēc mēs nevaram piedalīties? Es apsolu, mēs klusēsīm mēmi!

Olafs. Kā siļķes kažokā!

Kristiāna. Kas ir siļķe? Es?

Olafs. Nē, tu esi mana čūska, mana odze, odzīte!... (*mēģina skūpstīties*)
Bīstami rūpuļi ir mans erotiskais fetišs! (*Abi skūpstās, pietēlo kaislību*)

Ramona. Perfekti! Jūsu nopietnība ir vienkārši fantastiska!

Kristiāna. Nē, nu patiešām! Beidziet mūs ignorēt! Mēs piedalāmies! Es apsolu, ka Olafs neizdvesīs nevienu joku, kamēr būs dzīvs! Olaf, saprati!

Olafs. Nē.

Kristiāna. Atkārtāju jautājumu. Saprati?

Olafs. Kas man par to būs?

Kristiāna. Kaut kas.

Olafs. Vai tas, ko es iedomājos savā slimajā galvā?

Kristiāna. Varbūt.

Olafs. Skaidrs. Hau, esmu runājis! Tagad es esmu nopietns, kā vesels kobru terārijs.

Anda. Lai viņi paliek...

Ramona. Labi. Tikai, lūdzu, klusējiet!

Olafs un Kristiāna ar zīmēm rāda, ka klusēs.

3.

Ramona. Tagad es jums kaut ko pastāstīšu... (*Bīdi klusums, visi gaida turpinājumu*)

Artis. Mēs klausāmies.

Ramona. Piedodiet... Cenšos koncentrēties... Man jāatklāj, kāpēc esam šeit... Tas ir saistīts ar manas dzimtas pagātni... Šajā mājā, kas tagad pārbūvēta par viesnīcu, agrāk dzīvoja mani senči, viņus sauca Solanža un Jonass...

Olafs. Vai sen?... (*Pauze*) Nu?... Ko visi uz mani tā skatās, es reāli nopietni pajautāju!

Ramona. Pirms gandrīz divsimts gadiem. Viņš bija zviedru aristokrāta dēls, aizbēdzis ar francūzieti, mīļāko, uz Baltiju, lai slēptos no radnieku atriebības...

Kristiāna. Un tie radnieki bija tik nešpetni, ka viņus, nabadziņus, nelika mierā?

Ramona. Viņš bija vienīgais dēls savā dzimtā, vienīgais Dzeltenās Čūskas ģerboņa mantinieks, vienīgais dzimtas turpinātājs... Toreiz aizbēdzis ar mīļāko, kuru, protams, nevarētu uzņemt tik senā dzimtā – vienkāršu franču valodas skolotāju – nekad! Dižciltīgās asinis sajauktos un dzimtai vienalga beigas!...

Olafs. Asinis! Es jau jutu, ka te ož pēc grupveida vampīrisma!... (*Paceļ rokas, kā „padodoties”*) Klusēju, klusēju!...

Ramona. Viņi jau bija nodzīvojuši gadus desmit, piecpadsmīt šajā mājā, viņiem bija dēls un meita, kad Jonasa radi uzmeklēja viņus...
Viņus piedraudēja nogalināt...

Anda. Arti, man salst... Es drīkstu apsēsties tuvāk?

Artis. Droši.

Ramona. Savus bērnus Solanža un Jonass aizsūtīja uz Kuldīgu klostera aizsardzībā, bet paši palika šeit...

Artis. Vajadzēja viņiem arī noslēpties tajā klosterī.

Ramona. Tie bija citi laiki, cita morāle. Viņi gribēja mīlēt viens otru, bet klosterī to nedrīkstētu.

Kristiāna. Nu! Pa kluso jau varētu... vēl romantiskāk... (*Olafs pārļaiž roku viņas gurnam, Kristiāna māksloti nopūšas*)

Ramona. Atkārtuju: tie bija citi laiki, mums tos nesaprast. Un galu galā viņus patiesi noslepkavoja.

Artis. Kādā veidā?

Ramona. To es nezinu. Bet ja gari ieradīsies, varēsim pajautāt...

4.

Pie durvīm klauvē, visi satrūkstas. Artis lēni pieiet pie durvīm.

Artis. Jā, kas tur klauvē nakts laikā?

Madara. Viesnīcas apkalpošana, atveriet!

Artis (*atver, kad Madara ienākusi*). Ko jums?

Madara. Piedodiet, ka iztraucēju tik vēlu! Vai jūs kāds lūdzāt tabletes pret galvas sāpēm?

Ramona (*parausta plecus*). Nedomāju vis.

Kristiāna. Laikam tomēr neviens no mums šonakt nevarēs iepriecināt viesnīcas administrāciju ar nelielu migrēnas lēkmi!

Madara. Atvainojiet, esmu kļūdījusies... Sev par sodu izdzeršu pati!
(*Aprij tabletes, prom*).

Anda. Ja atklāti... Man vairs nemaz nevajag spokus, pietiks ar viesnīcas personāla apmeklējumu ...

Olafs. Ar spokiem ir tā: viņi ilgi nenāk, nenāk, un tad pēkšņi kādā brīdī vispār pārstāj rādīties!... Bet pamēģināt vajag vienmēr! (*Skūpstās ar Kristiānu*)

Ramona. Sasēdieties aplī, viegli pielieciet pirkstus pie šķīvīša. Pēc tam vienkārši ļaujiet tam slīdēt... Saprātāt?

Pārēji apstipriņoši pamāj, dažs „m-m”. ***Visiem pirksti pie šķīvīša.***

Ramona. Brīdī klusuma. Sāksim... Šajā stundā ēnas aug no zemes, ūdeņi vērpjas uz iekšu, gaisā plūst astrālās dzirksteles... stihijas elpo viena otrā, enerģijas vienojas aplī... aplis griežas ap tumsas aku, tā ir dziļa, ļoti dziļa aka, tā iet cauri Zemes centram... tajā akā stiepjas melnā ledus kāpnes no neesošā... un pa tām augšup kāpj mirušo dvēseles...

Pie durvīm atkal klauvē, dažī iekliedzas. Klusuma pauze.

Vaidas balss. Vai tur kāds ir?

Kristiāna. Neatbildiet!

Olafs. Atkal spoki?

Kristiāna. A, ko?... Pēc tādas buršanās...

Anda (*pie durvīm*). Ko jūs vēl no mums gribat?

Vaidas balss. Es no augšējā stāva... man vajag!

Artis (*ielaiž Vaidu*). Ko jums vajag?

Vaida. Man tikai pavisam neliels jautājumiņš: vai jums nav kādas tabletītes?

Artis. Nelietojam.

Olafs. Un arī nepīpējam.

Vaida. Jūs nesapratāt! Redziet man ar galvu nav labi... Es pajautāju viesnīcas administratorei, bet viņa... kaut kā dīvaini noreagēja... neko neatbildēja man, aizgāja... Tāpēc es ienācu pie jums...

Ramona. Tieši pirms pāris minūtēm viesnīcas saimniece bija ienākusi ar kaut kādām zālēm, viņa savukārt meklēja jūs...

Vaida. Jā, jā, jā, zāles!... Ā, bet pēc tam aizgāja... Redz kā!... (*Pēkšņi aizsit rokas priekšā sejai*) Vai! Vai! Te pie jums arī smird pēc hiacintēm! Tās ir šausmas!

Artis (*pieiet, paosta hiacintes*). Drusku dīvains ir tas aromāts, apmēram kā slapjš kažoks... Bet nav jau tik traki...

Vaida (*smagi elpo, kā aizdusā*). Es negribēju traucēt... Es iešu...

Kristiāna. Un nestaigājiet pa nakti apkārt! Ja vēl kāds pieklauvēs es pielaidīšu bikses!...

Vaida. Es jūs ļoti labi saprotu! Sapņi atkārtojas, smaržas atkārtojas... Jā... Ar labu nakti! (*Prom.*)

Anda. Ko viņa teica? Sapņi atkārtojas? Kādi sapņi?

Artis. Es parasti nesapņoju neko... Vai arī to pašu, kas notiek ikdienā. Parasti es sapnī redzu, ka sēžu pludmalē savā glābēju tornī un skatos binoklī. Bet jūra ir mierīga un nekad nekas nenotiek...

Anda. Drusku garlaicīgi, vai ne?

Artis. Īstenībā tas ir vislabākais, ka nekas nenotiek – es neciešu steigu, burzmu un kliegšanu.

Anda. Es pagājušonakt sapņoju, ka esmu izgājusi klajā laukā, viss pelēks, un tad pēkšņi manā priekšā tieši gaisā karājas kāds logs... un aiz šī loga līst lietis... Citur nekur nelīst, tikai aiz stikla... Un tas bija baismīgi...

Artis. Kas tur briesmīgs?

Anda. Nezinu. Jūtos pilnīga muļķe, bet man tajā sapnī bija bail...

5.

Ramona. Uzmanību! Sākam! Visi pieliksim pirkstus pie šķīvīša.

Visi pieskaras šķīvītim. Brīdi klusums.

Olafs. Klausieties! Man izskatās, ka šonakt nekas nenotiks.

Ramona. Pagaidi! Mācies strādāt komandā!

Kristiāna. Es arī neko nejūtu...

Artis. Piekrītu. Nekas nenotiek. Varbūt attaisām alu?

Olafs. Saprātīga doma!

Visi atlaiž rokas. Atskan klauvējiens.

Kristiāna. Nē, nu vai nav maitas, viņi tomēr vēl nāk un klauvē!

Artis. Atkal tabletes! (*let pie durvīm*). Jā! Ko vajag? (*Pauze*). Nu? Ko vajag? (*Iziet pa durvīm.*)

Anda. Arti! Kur tu ej?

Olafs. Aizpeldēja paralēlajā telpā!

Artis (*atgriežas*). Normāli! Tur neviena nav. Tikai kāds atstājis savu čemodānu pie mūsu durvīm.

Anda. Čemodānu?

Olafs. Vajadzēja ņemt ciet.

Artis. Aha! Vajag man. Svešas apenes un bārdas dzenamos!

Olafs. Viss, kas pie tava viesnīcas numura durvīm ir tavs!

Kristiāna. Ja nekas interesants vairs nenotiks, ejam uz jūru, naktī peldēties! Pa pliko!

Olafs. Tev taču piedāvāja foršas veču apenes no svešā čemodāna!

Ramona. Varbūt kāds varētu atkal pievērsties man? Nedrīkst pamest iesākto spiritisko seansu pusceļā! Dzirdiet! Atgriezieties savās vietās! Var notikt kas neparedzams! Koncentrējieties!

Olafs (*pakrata galvu*). Ejam labāk peldēt, (*Kristiānai*) ak, tu jūras čūska mana!

Kristiāna. Ejam! (*Promejot pagriežas*). Anda, dzirdi, ko es saku: bikses nost un jūrā iekšā!

Anda. Kā tad, jau ieskrējos...

Artis. Nopeldēties nav nemaz slikta doma. Man pat profesionālais pienākums liek šajā pasākumā būt klāt.

Anda. Kā glābšanas dienesta darbiniekam?

Artis. Jā. (*Liecas skūpstīt Andu, viņa izvairās*)

Anda. Es tikai paskatīties. Man visu vakaru salst. Mērcēties neiešu. (*Aizsteidzas. Artis lēni seko, prom*).

Ramona. Jūs nekad neko dzīvē nerasniegsiet ar tādu attieksmi!

Kad visi prom Ramona viena pievērsusies galdiņam un šķīvītim.

Viņa pastiepj roku pret zīmēm.

6.

Ar čemodānu iet Jonass un Solanža. Nostājas veclaicīgā foto līdzīgā pozā pie hiacintēm vāzē. Kristiāna kā sapnī dejojot ar plīvojošu divieli, griežas pa visu skatuvi. Ramona citus neievēro.

Kristiāna (*peldkostīmā, sauc*). Ei, jūs viesnīcā! Beidziet tur gulēt tik siltā naktī! Ejam peldēt jūrā! (*peldēšanas kustībām dejo*)

Jonass. Slīkone dejo.

Solanža. Viņas līķi izskalos rītausmā...

Kristiāna (*strauji apstājas*). Ko? (*Skatās visapkārt, nevienu neredz*). Vai te kāds ir?... (*Nekustīgi stāv, tikai ar acīm skatoties pa labi, pa kreisi*) Olaf? Vai tu tur ķēmojies, stubā siļķe... mētelī?

Jonass un Solanža nonākuši pie kulisēm, te parādās te pazūd gaismas uzliesmojumu brīžos.

Jonass. Klausī mums, ej peldēties...

Solanža. Ļaujies jūras apskāvieniem...

Kristiāna. Olaf, tas neesi tu?... Kas tās par balsīm, ja neviena nav? No televizora? No telefona? No kosmosa?

Jonass. Aizmirsties... Aizmirsti visu... Aizpeldi tumsā...

Kristiāna. Ja tu tur runā, Olaf, tad tiešām esi idiots!... Man pietiek!... Sačakarēja tikai garstāvokli! (*Bēg, dvielis nokrīt*).

Jonass un Solanža nozūd.

Vaida nāk garām, ierauga dvieli. Paceļ, pagaršo.

Vaida. Atkal un atkal tas pats... nekādas garšas... (*Nopūšas*.) Kā man neveicas! (*Prom ar dvieli*).

7.

Iesteidzas Madara, aizelsusies.

Madara. Piedodiet. Es lūdzu! Neviena nav, man nav kam piezvanīt... Tikai nedomājiet, ka esmu jukusi! Es pati nesaprotu, kas notiek... Es neatrodu izeju no šī stāva...

Ramona. Lūdzu, nomierinieties, jūs esat viesnīcas darbiniece, es saprotu, katrs var apmaldīties darba vietā... apsēdieties, stāstiet: kā tas ar jums notika?

Madara. Nekas nenotika, tikai... Jā, es iemigu viesu uzņemšanas telpā. Man visu dienu jāstāv kājās, tāpēc pret vakaru nogurstu... Bet tas bija jau daudz agrāk!

Ramona. Labi, turpiniet stāstīt... esiet stipra!

Madara. Man vēl joprojām šķiet, ka esmu sapnī... Tas taču nav iespējams, ka es neatrodu ne liftu, ne kāpnes šajā stāvā... Esmu apjukusi. Galva kā miglā, viss plūst... Tā ar mani nekad nav noticis.

Ramona. Labi. Es esmu gatava palīdzēt. Mēs varam noiet lejas stāvā recepcijas zālē abas, ja vēlaties.

Madara. Jā. Ja tikai... spēšu paiet... Šeit ir smags gaiss... (*Atvairot žests pret hiacintēm vāzē*) Ziedu tvans... (*Pakrīt*).

Ramona. Kas jums notika? ... Ei! Palīdziet kāds! (*Meklē mobilo telefonu, nervozējot strauji cenšas uzņemt numuru, sajūk cipari*)

Velns parāvis! (*Parādās Jonass un Solanža, paliek fonā*). Ātrā palīdzība? Te no viesnīcas „Smilšu Pils” zvana.

Solanža. Jā, es jūs klausos!

Ramona. Lūdzu, brauciet! Te sievietei slikti, viesnīcas darbiniecei...

Solanža. Jā. Saprotu, ka slikti. Citādi jau mums neviens nezvana.

Ramona. Viņa pārstāja elpot! Ko man darīt?

Solanža. Neko, lai viņa mirst.

Ramona. Ko jūs teicāt?

Solanža. Es teicu: lai viņa mirst nost.

Ramona. Kā jūs drīkstat tā runāt! Jūs!... Vai jūs vispār esat ātrā palīdzība? Kas tie par idiotiskiem jokiem!

Jonass. Nē. Tie nav joki. Mēs vienmēr ierodamies, ja mūs sauc.

Ramona. Kas runā? Atbildiet, nolādēts! Kas tur ākstās! Vai kāds atbrauks?

Jonass. Mēs jau esam šeit.

Abi pazūd. Ramona nolaiž telefonu, skatās uz to, tad uz Madaru.

8.

Cita istabiņa. Pie Olafa un Kristiānas.

Olafs (*slaukās ar diviļi*). Tu veltīgi nenāci peldēties pa pliko! Pati pirmā sasolīji, pati nobijies!

Kristiāna. Nevajadzēja tik stulbi jokot par to slīkšanu!

Olafs. Neatceros gan, kad es būtu jokojis šai sakarā...

Kristiāna. Nu, nu... pēc tam neviens neatceras!

Olafs. Bet Artis ar Andu, kuri sākumā nemaz negribēja nākt, tie vēl tagad palika jūrā, roņi puņķainie!

Kristiāna. Labi jau! Es nekad neko nenokavēju... Jau izdomāju, kā es tevi šonakt nožņaugšu... (*Pieglaužas*) Mums vēl ir milzums laika šonakt – ļoti daudz laika – sekundes, minūtes, stundas...

ieskrien Ramona.

Ramona. Ātrāk! Nāciet! Tur kādai sievietei slikti, viesnīcas darbiniecei!

Kristiāna. Mēs tomēr neesam ambulance!

Ramona. Lūdzu! Esiet taču cilvēki!

Olafs. Klausies, briļļainā kobru karaliene! Tu mani kaitini ar savu mūžīgo atbildību par visu pasauli!

Ramona. Jā, atzīstu: es vēlos panākumus savā dzīvē! Es gribu iekļūt vēsturē, es sarīkoju šo seansu, lai mainītu visu pasauli – es kļūtu īsta aristokrāte, ja gari pieņemtu mani par meitu!

Olafs. Tad tu nemaz neesi to vēsturisko personāžu pēcnācēja? Vienkārši bietēji mums smadzenes!

Ramona. Kāda tev daļa?

Olafs. Man ir sajūta, ka pēc taviem meliem pasaulē kaut kas ir... pilnīgi sašķiebies!

Ramona. Tu mani tiesāsi? Ha! Tu esi sīkbūtne!

Olafs. Tad nesauc mani palīgā!

Ramona. Labi, es atvainojos, kretīn! Es atvainojos! Bet tikai tās sievietes dēļ, kam slikti! Pietiek pumpēt ambīcijas! Nāc, palīgā!

Olafs. Okei, es iešu! Ne jau tevi dēļ! Vienkārši esmu medicīnas fakultātes students. Visi saprata? Dakteris es tomēr neesmu!

Ramona. Ejam!

Olafs. Es eju. Tūlīt apgērbšos.

Ieskrien Artis, kliez.

Artis. Anda! Viņa jūrā... Neatsaucas!... Es nespēju viņu saskatīt tumsā!

Kristiāna. Ak, dievs, noslīkusi!... Kā bālsis teica...

Artis. Nē! Es nezinu! Palīdziet taču, ātrāk!

Ramona. Bet kā tad... sieviete, kas pagūbusi...

Olafs. Pie velna visus viesnīcas darbiniekus! Mūsu draudzene slīkst! Nesaproti, vai? (*Visi prom*)

9.

Nāk Anda zaļganos slīkones plīvuros. Pretī Jonass un Solanža.

Gaismas viļņojas, it kā zilā jūrā vējos.

Solanža. Meitiņ!

Anda (*it kā gluži cits cilvēks, kā maza meitene*). Mamma! Tēt! Jūs atbraucāt man pakal?

Jonass. Jā, meitiņ, drīz mums atkal būs savas mājas.

Solanža. Pēc tik ilgiem gadiem... visi kopā! (*Apskauj Andu*)

Anda. Mammucīt, tētiņ, cik ilgi es jūs gaidīju... simtu gadu... vairāk kā simtu... kāpēc jūs tik ilgi nenācāt?...

Jonass. Nekas, meitiņ, nekas... drīz mums pievienosies tavš brālītis un mēs visa ģimene atkal būsim kopā!

Solanža. Un mēs nekad vairs viens otru neatstāsim... Mēs viens otru mīlēsim, mēs viens otru aizstāvēsim...

(*Visi prom, laimīgi*)

10.

Parādās Vaida. Ierauga guļošo Madaru.

Vaida. Jūs esat sapņa varā... Mostieties! Mostieties ātrāk! Es nāk jūs glābt! (*Ierauga hiacintes*). Šī smarža, kā slapjš kažoks... tā mani apdullina, indē... Nekas!... Es to varu pārvarēt! (*Pakrīt, taču nepadodas, turpina vilkties hiacintu vāzes virzienā*). Es to varu!

Solanža (*parādās fonā*). Nav labi zagt kapu puķes!

Vaida. Ā!... Spoki... Jau klāt... (*turpina tiēties pēc puķēm*)

Solanža. Neaiztiek Dzeltēnās Čūskas ģimenes vērtības un tevi neviens neaiztiks!

Vaida. Kādas vērtības... tā ir inde... tā ir nelaime... (*atkal atsāk kustību, līst pa zemi kļūst arvien grūtāk*) ... Kā galva sāp!...

Solanža. Paliec uz vietas!

Jonass (*parādās*). Nekusties briesmone, tu kapu apgānītāja!

Vaida sastingst. Parādās Ramona.

Ramona. Kas jūs esat?

Jonass (ar smaidu). Tu gribēji, lai mēs esam tavi radnieki. Tu mūs aicināji. Vai tad nē?

Solanža. Lūk, mēs esam klāt!

Ramona. Tas taču nevar būt! Tas nav iespējams!

Jonass. Tavs skaitļiem un loģikas piesārņotais prāts – lūk – kas nav iespējams!

Solanža. Nāc, saskūpstīsimies, kā radiem pieklājas un būsīm atkal visi kopā, visa ģimene savās īstajās mājās!

Ramona. Ejiet atpakaļ ellē!

Jonass. To nu gan es negaidīju... no kādas, kas ar viltu mēģinājusi kļūt mana radniece!

Solanža. Lāsts pār tevi! Lāsts, nekrietnā!

Ramona. Lieciet mani mierā!

Jonass (*paceļ un rāda Ramonai šķīvīti*). Tev neviens nelika mūs aicināt kāpt augšup pa Zemes tuneļa melnā ledus kāpnēm!

Ramona. Es taču gribēju tikai pajautāt... kā jūs nogalināja... kas bija slepkavas... vai jūsu bērni toreiz izdzīvoja...

Anda (*parādās*). Jā... Tētis un mamma mūs izglāba... Mēs izdzīvojām...

Ramona. Anda! Tu... vai tu esi dzīva?

Anda. Es esmu atkal pie vecākiem...

Rēgu trijotne apskaujas. Vaida tikusi līdz vāzei, paceļ to, grīļojoties no smaržas ietekmes, kā reibonī paceļ vāzi un izmet to ārā, pati brīdi smagi elpo, tad dodas prom. Jonass, Solanža un Anda pazūd.

11.

Ramona piesteidzas pie Madaras.

Madara. Kas... kas notiek... es guļu... (*Ierauga Ramonu*) Ko jums vajag?

Ramona. Jūs tikai noreibāt... Te bija hiacintes vāzē, tā smarža...

Madara. Ak, jā... es atceros: slapjš kažoks!... Mums ir jātiek no šejienes ārā!... Es nevarēju atrast izeju... Tas taču bija tikai sapnis, vai nē?

Ramona. Noteikti sapnis.

Madara. Man ir darbs... Man jāiet... jāiet... (*dodas prom*)

Ienāk Olafs, Artis un Kristiāna. Madarai aizejot, visi nolūkojās viņai pakaļ, tad saskatās. Klusums. Turpmākā saruna nospiestā garastāvoklī, ar lielām pauzēm.

12.

Ramona. Jūs neatradāt Andu? (*Klusums*). Es zinu...

Olafs. Ko mēs tagad darīsim?

Artis. Nezinu. Nezinu.

Olafs. Būtu jāziņo policijai.

Ramona. Es esmu vainīga. Nevajadzēja saukt garus...

Olafs. Nekādu garu nav.

Artis. Anda... Anda...

Kristiāna (*Artim*). Mēs vairs neko nevaram līdzēt...

Artis. Es nespēju palīdzēt... Kas ar mani notika?... Es taču labi peldu, es aizpeldēju tālu, līdz bojām, viņa palika tumsā tuvāk krastam... man likās, viņa sauca mani, vai varbūt dziedāja peldot... vai arī man izlikās?... Nē, laikam dziedāja... Un tad viss apklusā. Es viņu sauca... (*kliedz*) Anda!

Ramona. Nevajag... nomierinies, lūdzu... nu, lūdzu...

Artis. Kā es drīkstēju viņu neizglābt!

Olafs. Nevaino sevi, vecais! Tomēr ir nakts. Tumsa.

Kristiāna. Spoki atriebjas par traucējumu...

Olafs. Paklusē taču! Kādi spoki?

Ramona. Viņi meklē sev jaunas mājas, ģimēni... es zinu...

Olafs. Beidz! Velns parāvis, es līdz šim domāju, ka tu esi vienīgais reāli domājošais cilvēks šajā kompānijā! Visas šīs garu saukšanas, spiritiskie seansi ir tikai joks!

Kristiāna. Tas nav joks...

Olafs. Nejūc prātā! Saki: nekādu rēgu reālajā pasaulē nav!

Kristiāna. Es nezinu...

Olafs. Nē! Pasaki skaļi: nekādu rēgu reālajā pasaulē nav!

Kristiāna. Beidz mani programmēt!

Olafs. Es vienkārši cenšos atgriezt tevi un... pārējos arī... pie veselā saprāta. Pie realitātes! Nolādēts! Vēlreiz atkārtoju: nekādu rēgu reālajā pasaulē nav! Un es gribu, lai jūs visi to pateiktu skaļi. Lai jūs pārliecinātu sevi, pirmkārt sevi, ka tas viss ir bijis tikai joks!

Artis. Bet Andas vairs nav...

Olafs. Jā, nav... Skaidri un gaiši, nolādēts! Tāda ir dzīve. Reizēm tā beidzas. Tā notiek. To es varu saprast. Bet ne jau to, ka mēs... labi, ne mēs, bet Ramona... it kā būtu izsaukusi spokus... Nošaujiet mani, bet es tam neticu!... Es smejos par to, saprotiet, smejos!...

Artis. Nesmeijies. Andas vairs nav.

Klusums.

Olafs. Nu, labi... Piedod, vecais!... Es arī jūku prātā...

Kristiāna. Tiešām, labāk vajadzētu padomāt, ko darīt tālāk... (*Olafam*). Tu teici: ziņosim policijai.

Olafs. Manuprāt, tas ir tikai loģiski.

Kristiāna. Tu spēj domāt praktiski, labi – lūdzu, piezvani policijai.

Olafs. Te droši vien kaut kāds vietējais policijas numurs. Es noiešu lejā viesnīcas uzņemšanā. Droši vien par notikumu vajadzētu informēt arī viesnīcas administrāciju.

Kristiāna. Domāju, ka tas būs pareizi.

Olafs aiziet.

Ramona. Mums būtu jāpadomā, kā glābties pašiem...

Satumsums, visi prom.

13.

Atkal viesnīcas uzņemšanas telpa. Madara atrodas savā vietā aiz letes. Ienāk Olafs.

Olafs. Vai drīkstu piezvanīt policijai?

Madara. Vai kas noticis? Šeit? Viesnīcā?

Olafs. Par nožēlošanu, jā. Meitene, mūsu draudzene, peldoties ir noslīkusi...

Madara. Ak, vai! Peldoties? Naktī?

Olafs. Jā. Tā nu tas ir noticis.

Madara. Kāda nelaime!... Jā, zvaniet... labāk būs, ja pats piezvanīsiet, paskaidrosiet, es taču neko nezinu! (*sniedz mobilo telefonu un planšetī*) Lūk, telefons, un te, lūk, ir vietējo dienestu telefona numuri.

Olafs. Pateicos! (*zvana*).

Parādās Solanža ar klausuli.

Solanža. Policijas iecirknis. Klausos jūs!

Olafs. Lūdzu, pieņemiet... kā to sauc... ziņojumu: noslīkusi meitene, te no viesnīcas...

Solanža (*pārtrauc*.) Piedodiet! Savienoju jūs ar rajona policijas iecirkni! Tā ir viņu kompetence...

Olafs. Pagaidiet!... Nolādēts!... (*skan pāradresācijas telefona pīkstieni*).

Iznāk Jonass ar telefonu.

Jonass. Policija! Kas zvana!

Olafs. Te no viesnīcas „Smilšu Pils”. Mans vārds ir Olafs, gribu jums ziņot... meitene noslīkusi...

Jonass. Tad zvaniet glābējiem!

Olafs. Pagaidiet! Tagad ir nakts! Saprotiet, mēs paši meklējām sākumā...

Jonass (*pārtrauc*.) Nu un kā?

Olafs. Neatradām. Starp mums bija arī cilvēks, kas strādā glābšanas dienestā!

Jonass. Tad ko jūs vēl gribat? Viņam arī zvaniet!

Olafs. Kam?

Jonass. Idiots esat, vai tikai izliekaties? Zvaniet tam jūsu cilvēkam, kurš ir no glābšanas dienesta. Tas ir viņu darbs. (*noliek klausuli, prom*).

Olafs. Nolādēts! Viņi tur visi jukuši, vai? Liekas tiešām ar rēģiem runāju!

Madara. Es viņus saprotu! Katram savs darbs jādara, neviens negrib uzņemties citu dienestu pienākumus...

Olafs (*atkal zvana*). Nu, nē! Es to slinko varžu dīķi tūlīt izpurināšu!

Solanža (*pie telefona, parādās*). Policijas iecirknis! Klausos jūs!

Olafs. Es joprojām cenšos sazvanīt kādu atbildīgu personu jūsu dienestos! Jau simto reizi atkātoju: noslīkusi meitene!

Solanža. Līķi neaiztieciat.

Olafs. Nav nekāda līķa! Viņa pazuda jūrā, tumsā, noslīka!

Solanža. Ja nav līķa, tad policijai tur nav, ko darīt.

Olafs. Nē! Kaut kāds murgs! Jūs tiešām nesaprotat? Kādam ir šis notikums vismaz jāpiefiksē dokumentos!

Solanža. Vai jūs esat piedzēries?

Olafs. Neesmu. Dariet jūs savu darbu! Atbrauciet taču kāds!

Solanža. Gaidiet. Divu stundu laikā! (*noliek klausuli*).

Olafs. Jā, gaidīšu... Vai es adresi vispār pateicu?

Madara. Jūs man jautājāt?... Es taču nezinu.

Olafs. Jā, sapratu. Paldies! (*Atdod telefonu un planšeti*).

14.

Tieši tāpat kā 1.ainā ienāk Solanža senlaicīgā līgavas tērpā, viņai ir baltu hiacintu līgavas pušķis, un Jonass, kuram ir čemodāns, līgavaiņa tērpā.

Jonass. Mēs esam rezervējuši numuru jūsu viesnīcā, cienītā!

Solanža. Luksus numuru, dārgumiņ?

Madara (*atver viesnīcas reģistratūras grāmatu*). Laipni lūdzu! Mans vārds ir Madara! ... Jā, bet... Es neatrodu pasūtījuma datumu... Kad tieši jūs rezervējāt?

Jonass. Pagājušonedēļ, šķiet, tas bija divpadsmitajā datumā!

Solanža. Nē, man tomēr liekas trīspadsmitajā. Trijos piecpadsmit. Visi jau bija miruši.

Madara rakstot nejauši pagrūž grāmatu, tā nokrīt uz grīdas.

Viņa dodas to pacelt, Olafs pirmais to ir pacēlis.

Madara. Paldies. (*Paņem grāmatu*).

Ienāk Vaida.

Vaida. Vai jūs esat viesnīcas darbiniece?

Madara. Jā, es esmu recepcijas, tas ir viesu uzņemšanas nodaļas administratore Madara. Kā varu palīdzēt?

Vaida. Kundze! Manā istabiņā neveras ciet logs, velk caurvējš, radikulīts no tā tikai pieaug, saprotiet! Un puķes galīgi novītušas! Un negaršīgas! Es pamēģināju, ziniet: garšo pēc mēteļa...

Solanža (*sniedz hiacintes Vaidai*). Varu jums piedāvāt šos ziedus, tie nekad nenovīst...

Vaida. Jūs man tos dāvināt. Cik jauki!

Olafs (*vairāk pie sevis*). Puķes vairs nesmaržo!

Vaida. Tas mani apmierina. Ziniet, es neciešu ziedu tvanu!

Madara. Ja jums nekas nav pretī, es pierēģistrēšu šos viesus un pēc tam palīdzēšu tikt galā ar neaizvērto logu! Kāds ir jūsu numuriņš?

Vaida. Paldies! Es dzīvoju divdesmit trešajā istabā. (*Prom ar puķēm*)

Madara. Es neatradu jūsu pasūtījumu, taču tam nav nozīmes, mums ir daudz brīvu numuru. Lūdzu, jūsu atslēgas!

Jonass (*paņem atslēgas*). Paldies! Iesim, dārgā!

Solanža. Jā, mīļais! (*Abi iet. Pagriežas*)

Jonass (*Olafam*). Vai jūs, lūdzu, nepaņemtu čemodānu?

Olafs. Es? Kāpēc?

Jonass. Vai tad jūs neesat stāva apkalpotājs?

Olafs. Nē. Esmu viesis.

Jonass. Cik žēl!... Varbūt jūs tomēr mums palīdzēsiet?

Solanža. Es ļoti lūdzu, vīram ir sastiepts elkonis...

Olafs. Nu... Sasodīts, man šobrīd nav laika!... Kaut gan... Pēc divām stundām!... Jā, labi, es aiznesīšu!... (*Viņš paņem čemodānu*).

Jonass. Liels paldies... dēļ!... (*Visi prom*).

15.

Ramona, Artis, Kristiāna. Lietus troksnis.

Ramona (*pie loga*). Ārā līst!

Kristiāna. Olafs aizgāja un pazuda... Cik vispār pulkstenis?

Artis (*citās domās*). Kas? Pulkstenis? Drusku pāri trijiem. (*Pēkšņi paceļ šķīvīti, aplūko*)

Ramona. Noliec to.

Artis. Ko?

Ramona. Man jūk domas, pilnīgi... viss šūpojas, pasaule pārvēršas...

Es nezinu, tas ir kā murgs! Lūdzu, noliec šķīvīti... Nezinu kāpēc, man šķiet, ka dzīvoju sapnī, un šķīvim ar to ir kāda saistība.

Artis. Es saprotu. Es arī pamazām jūdzos. Es domāju: „kāpēc mēs te esam... pasaulē... ko mums te vajag?” (*Vēro šķīvīti*) Vai tajā nav rakstīts nekas?... Redziet, dzīvojam, bet kāpēc tas viss tik muļķīgi nejauši beidzas!... Vienkārši aizejam jūrā nopeldēties. Un viss...

Kristiāna. Nerunā... jau tāpat pretīgi! Neko teikt: „aizbraucām atpūsties nedēļas nogalē”...

Artis (*noliec šķīvīti*). Varbūt mums to vispār vajadzētu izsviest!

Ramona. Nē! Tad atkal notiks nelaime!

Kristiāna. Ko tu?... Kas tad vēl?...

Ramona. Vienkārši, lai viss stāv, kā ir, neko vairs neaiztiksim.

Artis. Neklusējiet, runājiet kaut ko, citādi tiešām var sajukt!

Kristiāna (*Ramona*) Kur tu ņēmi šīs formulas, šo šķīvi?

Ramona. Tos? Vecāsmātes mājās, viņa nomira... Viņa man izstāstīja leģendu par Jonasu un Solanžu... Jo viņa pati bijusi no tās dzimtas. Jonasa un Solanžas bērni toreiz izdzīvoja paglābušies klosterī. Viņus sauca Undīne un Olavs.

Artis. „Undīne”... Vai es tiešām jūku prātā, bet... skan gandrīz kā „andīna”... Anda...

Ramona. Undīne – nāra...

Kristiāna (*iekliedzas*). Ārprāts! Ir vēl sliktāka ideja – zēna vārds Olavs pārāk līdzīgs Olafa vārdam... Klausieties!... Vajadzētu iet viņu meklēt, cik ilgi var zvanīt pa telefonu! Tas taču nenormāli...

16.

Ienāk Vaida ar puķēm.

Vaida. Atvainojiet, ka es nepieklauvēju, bet... es neatrodu savu istabiņu... Viss stāvs atkal izmainījies... Bet ir laba vēsts, ziniet: man atgriezās garša! Es ieraudzīju uz pakaramā mēteli, pamēģināju, kā garšo – neticēsiet – kā picas mīkla!...

Kristiāna. Ziedi? Vai tad jums nebija alerģija?

Vaida. Jūs par šiem? (*paceļ buķeti*) Tie ir citi, tos man iedeva kāds jauks precēts pāris, pareizāk sakot, līgava... Viņi tikko ieradās...

Citiem nemanot Artis paņem šķīvīti un noslēpj to sev aiz krekla.

Ramona. Naktī? Jaunlaulāto pāris?...

Kristiāna. Man pēkšņi sāk likties, ka es jau esmu ko tādu šonakt redzējusi, vai tikai dzirdējusi... Jaunlaulāto pāris... Kā sapnī!...

Vaida. Sapņi, kas atkārtojas vienmēr kaut ko nozīmē.

Kristiāna. Vai jums nebija bail no viņiem?

Vaida. Bail? Gluži otrādi. Man viņi likās tik romantiski... Bet ziedi patiešām vairs nesmaržo. Tie ir kā no senas fotogrāfijas – bez apjoma, bez smaržas...

Ramona. Mēs gribējām iet meklēt savu draugu... Varam pie reizes arī palīdzēt jums sameklēt istabiņu...

Vaida. Jā. Tiešām. Atmiņa it kā pazūd...

Ramona. Piekrītu. Šī ir dīvaina nakts. Sajūta tāda it kā viss nemitīgi sāktos atkal no sākuma un vienlaikus viss būtu izmainījies. It kā mēs būtu atraduši kādu senu rokrakstu un pārlasītu to atkal un atkal... Visu laiku ieraugot arvien jaunas vēstījuma detaļas...

Kristiāna. Tas ir sapnis, kas atkārtojas.

Artis. Es tomēr vēlreiz aiziešu uz jūrmalu! (*Abām rokām pie krekla, kur noslēpts šķīvītis*) Es nevaru! Atvainojiet! Man tur jābūt... Varbūt viss atkārtosies... Varbūt mēs atkal iesim peldēties... Vēlreiz... (*Ejot prom*) Anda... Andiņa... Es nezinu... Piedodiet!... (*Ātri prom.*)

17.

Nāk Jonass un Solanža. Aiz viņiem ienāk Olafs ar čemodānu.

Jonass. Noliec čemodānu, dēls...

Solanža (*pie Olafa*). Cik labi, ka tu atkal esi pie mums!

Olafs. Tas ir, kādā nozīmē „pie jums”?

Solanža. Uz visiem laikiem.

Olafs. Skaidrs! Tagad es nolieku jūsu čemodānu un eju! Ceru mēs vairs neredzēsimes!

Jonass. Vai tevi neinteresē, kas atrodas čemodānā?

Olafs. Nē.

Solanža. Un ja nu tas ir tavs liktenis?

Olafs. Nedomāju vis. Es jums palīdzēju, „lūdzu-paldies”, bet tagad laidiet mani, es gribu iet...

Jonass. Atver čemodānu.

Olafs. Es to nedarīšu.

Parādās Anda.

Anda. Atver čemodānu, brālīt...

Olafs. Anda! Tu izglābies!

Anda. Vārds vietā: es izglābos, bet ne jau tādā nozīmē, kā tu domāji...

Olafs. Kādā vēl nozīmē? Tu taču nenoslīki, vai ne?

Anda. Noslīku. Tikai tā es atkal sastapu ģimeni.

Solanža. Dēliņ, lūdzu, klausī mammu, atver čemodānu!

Olafs. Nu, labi... Ja paši nevarat...

Ieskrien Ramona, aiz viņas Kristiāna.

Ramona. Nepieskaries čemodānam! Es jūtu: notiks nelaime!

Jonass. Viņa melo! Viņa ir vienkārši karjeriste – cenšas iekļūt vēsturē, kaut vai ar krāpšanu, kaut vai ar šķīvīšu dancināšanu, ar politiku!

Solanža. Cik prasti! Kāds kauns!

Ienāk Artis.

Artis. Anda!

Anda. Kas tu esi?

Artis. Es?... Tu... (*Sabrūk*). Man trūkst elpas... elpas...

Ramona. Olaf, esi uzmanīgs! Neaiztiec čemodānu! Par mani nedomā, man tagad vienalga, lai viņi gāž man virsū, ko grib!

Solanža. Lūdzu, dēliņ, savas mammas dēļ... atver čemodānu...

Olafs. Labi. Es to darīšu. Tikai atklājiet savu noslēpumu Jonas un Solanža! Mēs gribam zināt: kā jūs toreiz nogalināja algotie slepkavas?

Jonass. Tas notika naktī, trijos piecpadsmit. Mūs nodūra šajā mājā.

Solanža. Pēc tam visu aizdedzināja. Puķes sadega...

Olafs. Saprotu. Nu, ko! Darījums paliek darījums! (*Noliec čemodānu uz zemā galdiņa, atver to, atsprāgst atpakaļ*). Ā!! Kas tas? Nē!! Nē!!

Solanža (*izceļ no čemodāna čūsku, tuvojas Olafam*). Esi pacietīgs, mīļais dēliņ, mamma tevi mīl... un vēl tev tikai vislabāko...

Kristiāna (*kliedz*). Čūska! Man bail no čūskām!

Jonass. Tev jāklūst par mūsu dzimtas turpinātāju, Olav!

Olafs. Es negribu! Negribu lai mani noindē! Lieciet mani mierā! (*Pakrīt, izstiepj roku pret Solanžu, kura tuvojas ar čūsku*)

Ienāk Vaida un Madara.

Vaida. Es atdzīvināju sadegušās puķes! (*Paceļ hiacintu pušķi*)

Solanža. Tas ir mans līgavas pušķis, es pati tev to iedevu!

Madara. Nē, tās puķes mēs iznīcinājām, tās bija nāves puķes, tās radīja aku... Pēcnāves pasaules ietiecās mūsējā...

Vaida. Veidojās labirints!

Madara. Tagad labirints ir ciet.

Jonass. Ko! Vārti ir ciet? Kā mēs atgriezīsimies?

Ramona. Lieciet mierā Olafu! Atbrīvojiet Andu! Es palīdzēšu atgriezties!

Solanža. Kā tu to varēsi!

Ramona. Kad es vēlējos viltot vēsturi un kļūt par ietekmīgas dzimtas pēcnācēju, es iemācījos maģiskās formulas no seniem rokrakstiem! Es zinu, kā atvērt pazemes vārtus!

Jonass. Atver tos!

Ramona. Atlaidiet Olafu!

Solanža. Tu man atņem dēlu un meitu?

Ramona. Viņa taču nav tava meita, viņš nav jūsu īstais dēls, tās ir māņu spēles, kā jūs nesaprotat?

Solanža. Es tevi neatdošu, dēliņ, lai kas arī notiktu!

Anda. Es palikšu pie vecākiem!

Artis. Anda, ko tu runā!

Ramona. Arti! ...Viņa jau ir mirusi... Lai viņa iet... (*Jonasam*) Atlaid Olafu! Tad es veikšu rituālu!

Jonass (*atņem Solanžai čūsku, iemet to čemodānā un čemodānu aizver*). Labi. Es esmu gatavs šādam līgumam. (*Olafam*). Tu neesi vairs mans dēls! Prom no manām acīm!

Ramona. Ļoti labi! Tad sākam rituālu... Kur ir šķīvītis?

Solanža. Tev nav šķīvja? Tu meloji nekrietnā! Tēvs, kā tu drīkstēji viņai noticēt, šai netīrajai melei, šai briesmonei!!

Ramona. Kur tas palika?

Artis (*parāda šķīvi*). Tas ir pie manis, bet es to neatdošu, kamēr neatgriezīsies Anda. Es viņu mīlu!

Pauze.

Anda (*pieiet pie Arta*). Arti... es jau esmu prom... Tu mani neizglābi jūrā, nu jau ir par vēlu!

Artis. Man ir sapnis būt atkal pie tevis! Es zinu: sapņi atkārtojas!

Anda. Es vēlos doties prom... Lai nekas vairs neatkārtojas. Nekad!

Artis. Es nedrīkstu tevi atlaist, es to nekad nespēšu sev piedot!

Anda. Es tev piedodu. Ļauj man iet kopā ar mammu un tēti... Mēs esam ģimene... Atdod šķīvīti Ramonai. Lūdzu, Arti! Un piedod arī sev pašam!... Lūdzu!...

Artis klusējot atdod šķīvīti Ramonai. Šķīvītis tiek novietots uz galda, viesnīcā dzīvojošie personāži to paceļ, galdiņš it kā lido gaisā.

Tikmēr rēgu ģimene atkāpjas līdz fonam, pazūd tumsā.

Beigas.